

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388135008/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

dige Taushed havde sin Grund, først i Ungdoms Letsind og siden i den Beslutning, ej at ville lade høre fra sig, med mindre han kunde vende tilbage som rig Mand; hvilket nu var Tilfældet.

4. Comtessen

Herredsfogden spillede en særdeles god Violin; og havde paa Maas og Faas medbragt et Skrin pakkfuldt af Musicalier. Sex Andre behandlede forskjellige Instrumenter; men der vare desværre ingen paa Ulvedal, naar undtages en gammel Fløite af Kammeraadens. Dog herfor blev snart kjendt Raad: en Vogn kjørte til Byen at hente Stadsmusikanten med hele hans Forraad.

Imidlertid leed vi slet inter af Kedsomhed. Efter en tæt Frokost, ved hvilken Degnen og hans hornede Substitut gave rigelig Stof til Skjæmt og Løjer, tog Herredsfogden fat paa sit Instrument, og strøg en Valt, der snart rev de Fleste med sig; og da der ikke vare Damer nok, maatte ogsaa Mandfolk danse med hinanden. De gjenfundne Brødre sad smilende sammen, og saae til. De slap næsten aldrig hverandres Hænder; og den ældre – jeg mener, Conrectoren havde femten eller sexten forud – passede især paa den Yngre med en Ængstelighed, som om han var bange for at miste ham igjen – som en nygift Mand, sagde Herredsfogden, paa sin unge Kone. Kom Kjøbmanden ham et Øjeblik af Sigte, spurgte han urolig: »hvor blev Christian? saae I ikke Christian?» og sogte til han fandt ham.

En Morskab afløste den Anden; den lystige Jurist var Sjælen i dem. Han gjorde endog et Par Gange det vidunderlige Konststykke, at han fik Quintus til at lee saa heftigt, at Man saae hans Tænder. – Dagen var borte inden vi mærkede det; Aftenen ligesaa. Endog Damerne havde saaledes ladet sig henrive i denne Munterheds Hvirvel, at da det blev Sengetid, kom de først i Tanker om, at der manglede Leje til Een. Vel skete Tilbud nok, at ville ligge paa Stole; men saadanne bleve ikke antagne. Den ene Datter hviskede noget til Moderen, men denne rystede paa Hovedet, og svarte sagte, hvorved jeg blot nam de Ord – »gjør hende Uro saa silde –«. »Det behøves jo ikke heller« sagde nu Kammeraadens, »der staaer jo en Seng i den sorte Stue; Hovednøglen lukker op – i Morgen kan vi gjøre Undskyldning.« »Den sorte Stue?« spurgte begge Pigerne med store Øjne;